

Γνώμη

Αύριο εμείς!

Της **ΡΙΚΑΣ ΒΑΓΙΑΝΗ**

Αυτό που εκνευρίζει χίλιες φορές περισσότερο (σ.σ. από τα μπλόκα) είναι η διάθεση κάποιων να παρουσιάζονται οι αγρότες σαν κάτι χαβαλέδες, που αντί να τη βγάλουν σήμερα μεθώντας και τζογάροντας στο καφενείο, είπαν να ρίξουν κι ένα μπλόκο να σπάσει η μονοτονία στο αραλίκι τους. Κάτι σαν «χειμερινό σπορ», δηλαδή.

Αυτή η προβληματική και εκ του πονηρού υπεραπλούστευση μιας κατηγορίας Ελλήνων που είναι απαράδεκτη. Ε ναι, και τι έγινε που ξεμεροβραδιάζονται στα καφενεία; Το χωράφι δεν λειτουργεί εννιά με πέντε, όπως τα γραφεία μας. Έχει τις εποχές, τις μέρες, τους μήνες του. Έχει και τα άγχη του με τις στραβές υποδομές και τις στραβές σοδειές.

Η ειρωνεία στο πρόσωπο των αγροτών είναι επίσης και επικίνδυνη: αύριο, οι ίδιοι «κύκλοι» θα ειρωνεύονται τους δασκάλους, που «κάθονται τέσσερις μήνες τον χρόνο και τολμάνε να μιλάνε». Ή τους δημόσιους υπαλλήλους «που καλοπερνάνε με δεμένο τον γαϊδάρο τους». (Πράγματι, η μόνη οικογένεια που μπορεί να ζήσει αξιοπρεπώς με οχακασία ευρώ τον μήνα είναι μια οικογένεια γαιδάρων). Ή οποιαδήποτε κατηγορία εργαζομένων, όταν θα διεκδικεί δυναμικά κάτι καλύτερο, θα εξευτελιζεται με τέτοιες μισές αλήθειες, μισά κλισέ, και μισή προπαγάνδα.

Για όλους κάποτε έρχεται η ώρα που θα χρειαστεί να κατεβάσουμε στον δρόμο το δικό μας «τρακτέρ», όσο μικρό, αδύναμο και παιδικό μοιάζει μπροστά στα μεγάλα. Και τότε, το τελευταίο πράγμα που θα χρειαζόμαστε θα είναι η επιπόλαιη κοροϊδία των άσχετων...

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

απάτριδες για την πάρτη τους...

Και να που φθάσαμε σε ένα ακόμα κορυφαίο σημείο του οδικού χάρτη προς την έρημο των Ταρτάρων, να πανηγυρίζουμε που οι τοκογλύφοι μάς δανείζουν ακόμα, που μπορούν να μας πίνουν το αίμα (δανειστήκαμε 8 δις., για τα οποία θα πληρώσουμε 2,5 δις. τόκους) - χουβαρντάδες, με τα παιδιά μας χρεωμένα ως τον λαιμό, φθάσαμε να πανηγυρίζουμε που μπορούμε και μας πηδάνε ακόμα! Κι όχι μόνον! Αλλά οδοιπόροι στον ίδιον οδικό χάρτη, στον ίδιο μονόδρομο, ομνύουμε σαν τρομαγμένα καλά παιδιά στους Νεοφιλελεύθερους Θεούς ότι θα κάνουμε κι άλλες ιδιωτικοποιήσεις!

Να ιδιωτικοποιήσουμε, τι;

Τα ασημικά τα ιδιωτικοποίησε ο κ. Σημίτης, τα χρυσασικά ο Κωστάκης - τι άλλο θα ιδιωτικοποιήσουμε; Το εικονοστάσι;

Είκοσι χρόνια όλο ιδιωτικοποιούμε και όλο και πτωχεύουμε. Το κράτος πλέον δεν έχει πόρους και δανειζόμαστε. Το πρόγραμμα σταθερότητας δεν είναι αναπτυξιακό και θα δανειζόμαστε.

Όσο δεν παράγεται πλούτος στη χώρα κι όσο με δάνεια θα αντιμετωπίζονται οι δαπάνες, τόσο και πιο πολύ θα βυθιζόμαστε στο χρέος. Ενα χρέος χάος!

Κι όμως! Το μόνον που φάνηκε να νοιάζει τους πλούσιους της χώρας, τώρα με την κρίση (όπως κι άλλες φορές συχνά στο παρελθόν) ήταν και είναι πώς θα «σώσουν» τα λεφτά τους, πώς θα τα βγάλουν απ' τη χώρα διότι το Κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα.

Έχει υπερπόντιες, οφ σορ, εταιρείες, έχει τράπεζες, πάει εκεί που θα βρει φθηνά εργατικά χέρια, αν θέλει να επενδυθεί ή εκεί που ανθούν οι φούσκες, πάει σε φορολογικούς παραδείσους και αν θέλει να ενθυλακωθεί πάει σε εχέμυθες τράπεζες και καγκελόφρακτα (εκ του καγγελάριος) κράτη, δεν έχει πατρίδα το Κεφάλαιο, βλέπει τις χώρες σαν χώρους, τους λαούς και τα έθνη ως πληθυσμούς και τις κυβερνήσεις ως μη κυβερνη-

τικές οργανώσεις, δεν έχει πατρίδα το Κεφάλαιο, αντιθέτως έχει πατρίδα η εργασία. Για τον εργάτη, τον εργαζόμενο, τον επιστήμονα πατρίδα είναι εκεί που ζει και δουλεύει, εκεί που κλείνει το εργοστάσιο και μένει στον άσσο, εκεί που μένει η ελιά αμάζευτη στο δέντρο να πέσει να σαπίσει, να ποτίσει με το δάκρυ της, αιμασμένη, τη μάνα γη, τη στέργα πια γη, γιατί έτσι το θέλει ο μεσάζων, ο κομματικός καρεκλοκένταυρος, ο ξεπουλημένος αγροτοπατέρας, το κράτος αυτών που δεν έχουν πατρίδα, το κράτος της αστικής τάξης.

Κι όταν σαπίζει η ελιά, μένει ατρώγητο κι εντέλει ξεριζώνεται το αμπέλι, όταν κλείνει η φάμπρικα ο γεωργός και ο εργάτης δεν έχουν πού να πάνε, δεν έχουν οφ σορ εναλλακτική, ούτε θυρίδες και βίλες στη Ριβιέρα μένουν στη λεηλατημένη πατρίδα να σαπίζουν μαζί της, ή αν την κάνουν, σε άλλη πατρίδα μητριά πάλι θα καταλήξουν, εκεί να πουλάνε την εργατική τους δύναμη, ή να ξεχειμωνιάζουν με την απελπισία τους κάτω απ' τα γιοφύρια.

Στην Κυπριασία -μου γράφει αναγνώστης- σε εγκαταλελειμμένα βαγόνια του τραίνου ξεχειμωνιάζουν πρόσφυγες, μετανάστες -όπου γης και πατρίς- αλλά πατρίς! αν στεριώσουν αυτοί οι άνθρωποι εδώ, αν οργώσουν, αν ιδρώσουν έχουν δικαίωμα πατρίδας -ίσως όχι σαν εκείνης απ' την οποία τους έδιωξε το Κεφάλαιο, αλλά μιας νέας, όπου πάλι για το Κεφάλαιο θα δουλέψουν, είτε τους ξεριζώσει ξανά, είτε ριζώσουν, γιατί αν το Κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα, οι άνθρωποι έχουν. Στα χώματά του χοές απ' τα παιδιά του ελπίζει ο καθένας κι απ' τα χώματα που χάνονται τα κόκκαλα των γονιών τους παίρνουν μαζί τους φεύγοντας οι κυνηγημένοι.

Τα σχολεία, τα εργοστάσια, τα νοσοκομεία, τα περιβόλια, οι έρωτες, οι ακροθαλασσιές, τα δειλινά, όλα έχουν πατρίδες, μόνον τα λεφτά δεν έχουν...

ΣΤΑΘΗΣ Σ.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημερήσια Παιδεία και Οικονομικά Εμπειρία

Εικόνες αισιοδοξίας

ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Δύο εικόνες που μάλλον περνούν απαρατήρητες στον ορμηγικό των παγκόσμιων εξελίξεων και της οικονομικής δίνης αλλά δεν τους αξίζει, γιατί μόνο που τις φέρνεις στον νου, ηρεμεί η ψυχή. Κι αυτό είναι σπουδαίο στην περιέργη εποχή που ζούμε.

Εικόνα πρώτη, πριν από μερικές ημέρες στο δημαρχείο του Αγαθονησιού: Ο δήμαρχος και οι δημοτικοί σύμβουλοι συνεδριάζουν με αποκλειστικό θέμα τη συμβολή τους στον μαραθώνιο του ΣΚΑΪ και της Unicef για τη συγκέντρωση χρημάτων που θα σταλούν στον δοκιμαζόμενο λαό της Αϊτής.

«Προτείνω να μην κάνουμε καμιά εκδήλωση το 2010, ούτε καν αυτές που προγραμματίζουμε για τουριστικούς λόγους, και να διαθέσουμε ολόκληρο το κονδύλι για να βοηθηθούν οι συνάνθρωποί μας», λέει ο δήμαρχος. Θυμάται, μάλιστα, ότι κάπου έχει διαβάσει πως ο λαός της Αϊτής ήταν ο πρώτος σε εκείνη τη μακρινή γωνιά του πλανήτη που αναγνώρισε το ελληνικό κράτος μετά την Επανάσταση του 1821, και συγκινείται.

Τα μέλη του δημοτικού συμβουλίου στηρίζουν θερμά την εισήγηση του δημάρχου και επαυξάνουν. Όλοι έχουν συζητήσει το θέμα με τις οικογένειες και τους φίλους και θέλουν να κάνουν ό,τι μπορούν περισσότερο γι' αυτούς τους ανθρώπους, για τα χιλιάδες ορφανά, τους άστεγους και τους κατατρεγμένους της Αϊτής. Το ποσό φαντάζει τεράστιο

και είναι. Αν μάλιστα αναμετρηθεί με τις πενιχρές δυνατότητες του δήμου, γίνεται δυσθεώρητο, αφού για την ακρίβεια είναι ότι υπάρχει στο ταμείο για τις εκδηλώσεις του χρόνου. Πέντε χιλιάδες ευρώ. Έχουν ήδη πιστωθεί στον ειδικό λογαριασμό, μαζί με τις πιο ανιδιοτελείς και εγκάρδιες ευχές των κατοίκων αυτού του μικρού, μακρινού μας νησιού. «Μακάρι να μπορούσαμε να στείλουμε πιο πολλά», έλεγε τη Δευτέρα ο δήμαρχος στον ΣΚΑΪ με πραγματική στενοχώρια στη φωνή.

Εικόνα δεύτερη (diachirois Φ.Σ. στον δικτυακό τόπο «ellispoint.gr»), πριν από περίπου δέκα ημέρες σε κεντρικό ξενοδοχείο της Αθήνας. Το σωματείο πωλητών της Α' Λαϊκής Αγοράς Αθηνών βραβεύει τον ζωγράφο και ακαδημαϊκό Παναγιώτη Τέπη.

Η αίθουσα είναι ασφυκτικά γεμάτη από ανθρώπους του μόχθου και της πραγματικής, καθημερινής σκληρής πάλης για την επιβίωση. Κουρασμένοι γιατί έχουν ξυπνήσει από το χάραμα, με κόκκινα τα πρόσωπα από το κρύο που τους θέρισε για ώρες το πρωί της ίδιας ημέρας, αλλά χαμογελαστοί, φαινοί και εξαίρετικά ευδιάθετοι. Από κοντά οι γυναίκες και τα παιδιά τους, που προσπαθούν να κάνουν ησυχία, καταλαβαίνοντας ενστικτωδώς ότι κάτι σημαντικό συμβαίνει στην αίθουσα. «Ήταν μια δύσκολη μέρα. Κρύο. Βροχή. Μόλις προλάβουμε να στεγνώσουμε. Ποιος όμως θα μπορούσε να μην έρθει...», είπε απευθυνόμενος στον τιμώμενο ο πρόεδρος

του σωματείου κ. Αντώνης Τριανταφυλλόπουλος. Εκείνος, 85 ετών, με ορμή και σφρίγγος που θα το ζήλευαν πολλοί νεότεροί του, κοιτάει συγκινημένος το ακροατήριο. Τους περισσότερους τους γνωρίζει με τα μικρά τους ονόματα. Τους συναντά κάθε Παρασκευή στους πάγκους της Ξενοκράτους. Πίνουν τσίπουρο και λένε τα νέα της εβδομάδας. Ανταλλάσσουν σκέψεις για τη ζωή, για την οικονομική κρίση, για τα μελλούμενα. Τα μικρά και τα μεγάλα. Νιώθουν ότι η εκτίμηση είναι αμοιβαία.

Ο δημιουργός του έργου-θρύλου «Η λαϊκή της οδού Ξενοκράτους» - η οποία εξελίσσεται σε πενήντα ολόκληρα μέτρα (!)- κατέκτησε την ταπεινότητα μέσα από το μεγαλείο της τέχνης του και τη λεπτότητα της ψυχής του. Και οικοδόμησε μαζί τους μια ειλικρινή σχέση. Εκείνοι το εισπράττουν. Τον τιμούν με ανιδιοτέλεια και πραγματικό σεβασμό. Τους χαροποιεί που είναι φίλος τους. Κι αυτός το ανταποδίδει. «Μαζί με το παράσημο που μου απένειμε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, η σημερινή σας βράβευση είναι ότι σημαντικότερο στη ζωή μου», λέει τη στιγμή που παραλαμβάνει την πλακέτα.

Αχτίδες ελπίδας και ομορφιάς στην καταχνιά της εποχής των φευγμάτων, των απόμακρων και των αποκομμένων...

Οφείναι κι αυτές της Ελλάδας που δικαίως ή αδικώς βρίζουν οι πάντες αυτή την εποχή, για τα χρέη, τις ανεπάρκειες και τις αδυναμίες της...

Ο Κόσμος

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

2 Canal Rd., St. Peters NSW 2044

Phone: (02)9550 1088 (5 lines), Fax: 9550 1699

www.kosmos.com.au

e-mail: kosmos@kosmos.com.au

PUBLISHER: HELLENIC PUBLISHING PTY LTD
ACN 100 126 887

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ: Θεόδωρος και Αναστασία Κωνσταντίνου

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ

Άννα Αρσένη (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Ρία Μιχαήλ (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Ματίνα Μπουτσικάκη (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Θεόδωρος Περρής (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Παναγιώτης Νικολάου (Αθλητικά)

Λάκης Κονιστής (Sports)

Παύλος Θεοδωρακόπουλος (Διαφημιστικό-Ρεπορτάζ)

Γιώργος Χατζηβασιλίδης (Αρθρογραφία, Ρεπορτάζ)

Δέσποινα Μπαχά (Αρθρογραφία)

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Γεώργιος Μητρόπουλος, Χριστίνα Μπούζιος,

Δημήτρης Καμετόπουλος, Παναγιώτης Διαμάντης,

Χριστίνα Σταυροπούλου, Φώτης Κάλης, Γιάννα Μαυράκη

PRINTER: STYASH PTY LTD
Trading as APEX PRESS

website by platyrrahos publishing

Disclaimer

Printed by Styash Pty Ltd trading as Apex Press. Styash Pty Ltd and its directors and staff are printers only of material supplied by the publisher, and accept no responsibility in any way whatsoever, to any person or persons for the contents of this publication, either for articles, editorial material or any other content.

Distribution: WRAPAWAY 9550 1622